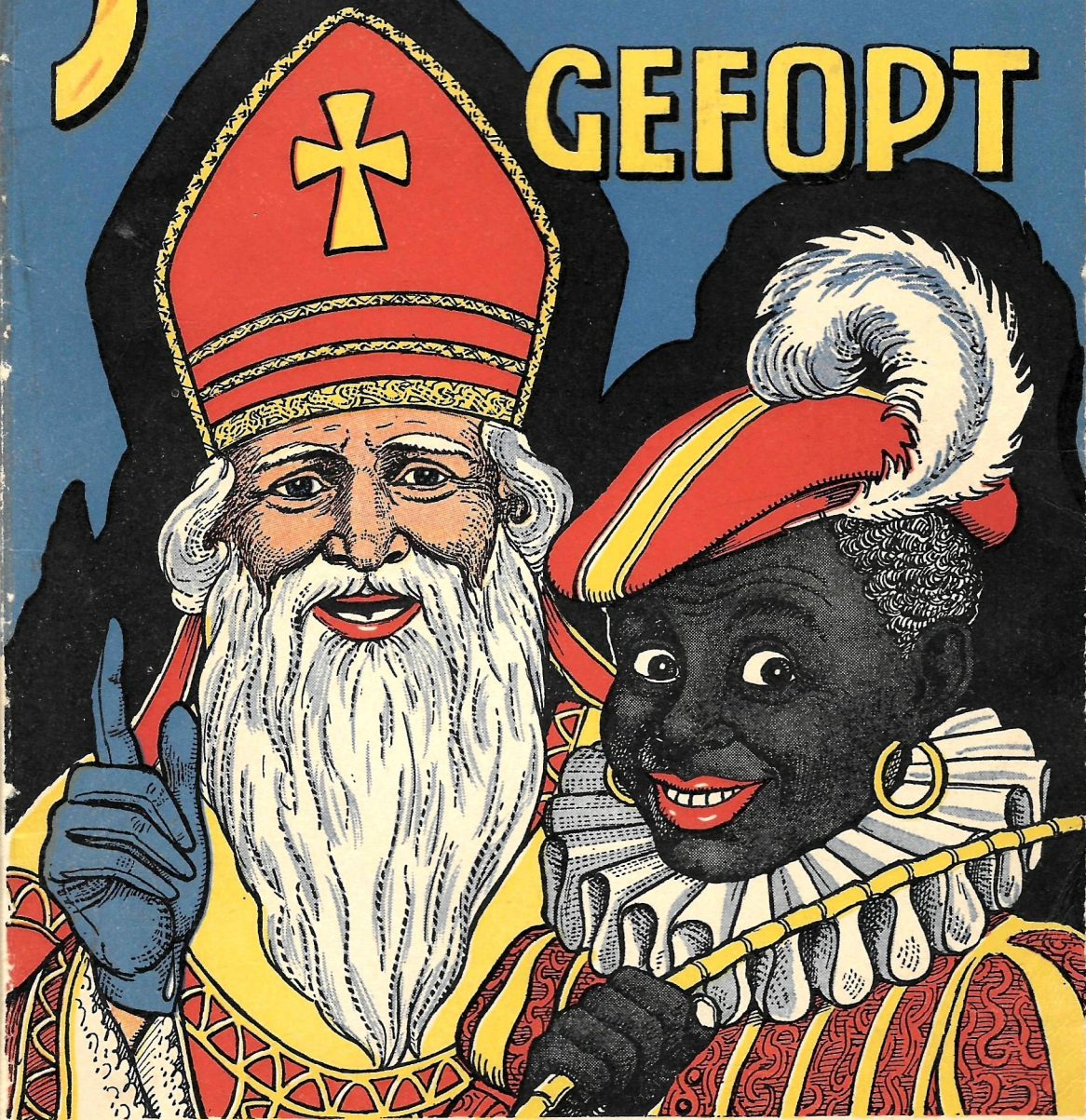

SINTERKLAAS GEFOPT

Deze PDF is door www.cubra.nl
gemaakt op basis van het exemplaar
in de collectie van Jos Naaijkens, Tilburg.

Meer informatie over de auteur:

[http://www.cubra.nl/De-paap-van-gramschap/
o.htm#Ostaden,_fr._Franciscus_Xaverius_van](http://www.cubra.nl/De-paap-van-gramschap/o.htm#Ostaden,_fr._Franciscus_Xaverius_van)

Meer over Sinterklaas:

[http://www.cubra.nl/De-paap-van-gramschap/
dossier_Paap_van_gramschap_sinterklaas
_2015.htm](http://www.cubra.nl/De-paap-van-gramschap/dossier_Paap_van_gramschap_sinterklaas_2015.htm)

Jos Naaijkens over dit boek:

[http://www.cubra.nl/drukkerij-jongensweeshuis/
rk_jongensweeshuis_tilburg_jos_naaijkens_
15_Sinterklaas_gefopt_Frans_Fransen_E_Fiks_.htm](http://www.cubra.nl/drukkerij-jongensweeshuis/rk_jongensweeshuis_tilburg_jos_naaijkens_15_Sinterklaas_gefopt_Frans_Fransen_E_Fiks_.htm)

SINTERKLAAS GEFOPT

SINTERKLAAS GEFOPT

DOOR
E. FIKS

ILLUSTRATIES VAN
LEO VAN GRINSVEN

1955

DRUKKERIJ VAN HET R. K. JONGENSWEESHUIS, TILBURG.

NIHIL OBSTAT :

P. Bedaux M.S.C., libr. cens.

Tilburgi, 3 Octobris 1955.

EVULGETUR :

F. N. J. Hendrikx, Vic. Gen. Buse.

Buscoduci, 4 Octobris 1955.

1. Jantje en de Majoor

De Mollensteeg is een smal straatje. Er staan maar aan één kant huizen. Het is wel een druk straatje, want je kunt vlug van de Breestraat naar de Grote Steenweg komen.

In die Mollensteeg woont Jansen, de schoenmaker, in het derde huis.

Het is treurig bij Jansen, erg treurig.

Vader is ziek, al zo lang.

En hij wordt maar niet beter.

Vorig jaar in de winter was vader ook ziek. Toen heeft hij enkele weken te bed gelegen. Dat was juist met Sinterklaas.

Die goede Sint heeft toen voor de kinderen niet veel gereden.

De twee kleinsten, Jantje en Liesje, vonden dat wel erg. Maar vader zei :

„Kinderen, we hebben maar een dunne schoorsteen op het huis. Daar kan niet veel door. Maar het volgend jaar laten we een dikke op het huis zetten. Dan kan de Sint bij ons ook veel rijden”.

Daar waren de kleintjes blij mee.

Maar nu met de winter is vader weer ziek geworden. En nog veel erger dan vorig jaar. Hij ligt al meer dan twee maanden te bed.

Jantje is dat van de schoorsteen nog niet vergeten. Al wel honderd keer heeft hij het aan vader gezegd. Maar nu kan er dit jaar weer niets van komen. Zo'n

schoorsteen kost duur, zegt vader, en hij kan geen geld verdienen.

De moeder van Liesje en Jantje gaat uit werken en dan blijft grote zus thuis. Die heet Anna. 's Avonds werken moeder en grote zus nog laat. Dan stoppen ze kousen en verstellen kleren. Er is zoveel te doen. Als de school uit is, spelen Jantje en Liesje buiten tot het licht aangaat. Dan moeten ze binnenkomen en ze gaan dan gewoonlijk buurten bij vader. Die is zo blij met zijn twee kleine babbelaars.

Nu vlak voor Sinterklaas begint Jantje bijna elke keer over de schoorsteen.

„Hoe jammer, hé pappa, dat we nu geen grote schoorsteen krijgen“.

„Ja, Jantje, dat is heel erg jammer. Maar zo'n schoorsteen kost misschien wel honderd gulden. En zoveel geld hebben wij niet. We zullen maar weer een jaar wachten. De goede Sint zal dit jaar ook zoveel niet kunnen rijden. Maar toch wel iets, denk ik, als je maar braaf bent“.

„Ik wil een grote timmerdoos hebben met alles er in: een hamer, een zaag, een knijptang en een hele boel spijkers“.

„Een grote doos kan niet door ons schoorsteentje, jongen, maar een kleintje misschien wel“.

Zo praten vader en Jantje bijna elke avond hetzelfde. En dan begint Liesje weer over de grote pop uit de bazar, een pop die slapen kan. En ze heeft een mooi bedje zien staan met lakentjes en dekentjes

en een poppenwagen, die net is als een kleine kinderwagen op zachte gummiwieltjes.

* *

*

In de Breestraat staan deftige huizen, waar rijke mensen wonen.

In die deftige straat woont ook de majoor. Dat is een grote, oude, deftige heer met een grijze snor. Hij loopt kaarsrecht en heeft altijd een stok bij zich. De mensen noemen hem altijd: mijnheer de majoor, omdat hij vroeger bij de soldaten is geweest.

Die heer heet van Dalen, maar de kinderen kennen hem niet anders dan: majoor.

Als de jongens hem tegenkomen, slaan ze aan als kleine soldaatjes. Als ze soms eens deugnietenstreken uithalen op straat, en ze zien de majoor aankomen, houden ze daar vlug mee op. Ze zijn nog banger van hem dan van een agent. Die majoor kan ook zo'n grote ogen opzetten. En hij kan zo hard roepen, al is hij oud!

Jantje en Liesje kennen de majoor ook. De kleine baas heeft al eens een handje gegeven en gezegd: „Ik word later ook soldaat, als ik groot ben, mijnheer de majoor“.

„Dat is goed, baasje“, zei de majoor toen. „Dan moet je maar goed boterhammen eten“.

Thuis heeft Jantje dat tegen vader en moeder verteld.

* *

*

Een paar dagen voor Sinterklaas vraagt Liesje aan grote zus:

„An, mogen Jantje en ik winkels gaan kijken, asjeblief?”

„Alweer? Heb je die nu nog niet dikwijls genoeg gezien?”

„Hè, toe nou, An!”

„Nou, vooruit dan. Je mag de blok om, maar niet de stad in. Over een klein half uurtje is moeder thuis. En je jasje aandoen, want het is nogal koud. Nergens lang blijven stilstaan”.

„Dag, pappa”.

„Dag, en niet te lang, hoor”.

De twee stappen de deur uit.

In hun straatje zijn geen winkels.

Vlug naar de Breestraat. Als ze het hoekje om zijn, komen ze dan over enkele minuten bij de grote speelgoedwinkel, de bazar. Daar moeten ze natuurlijk op af.

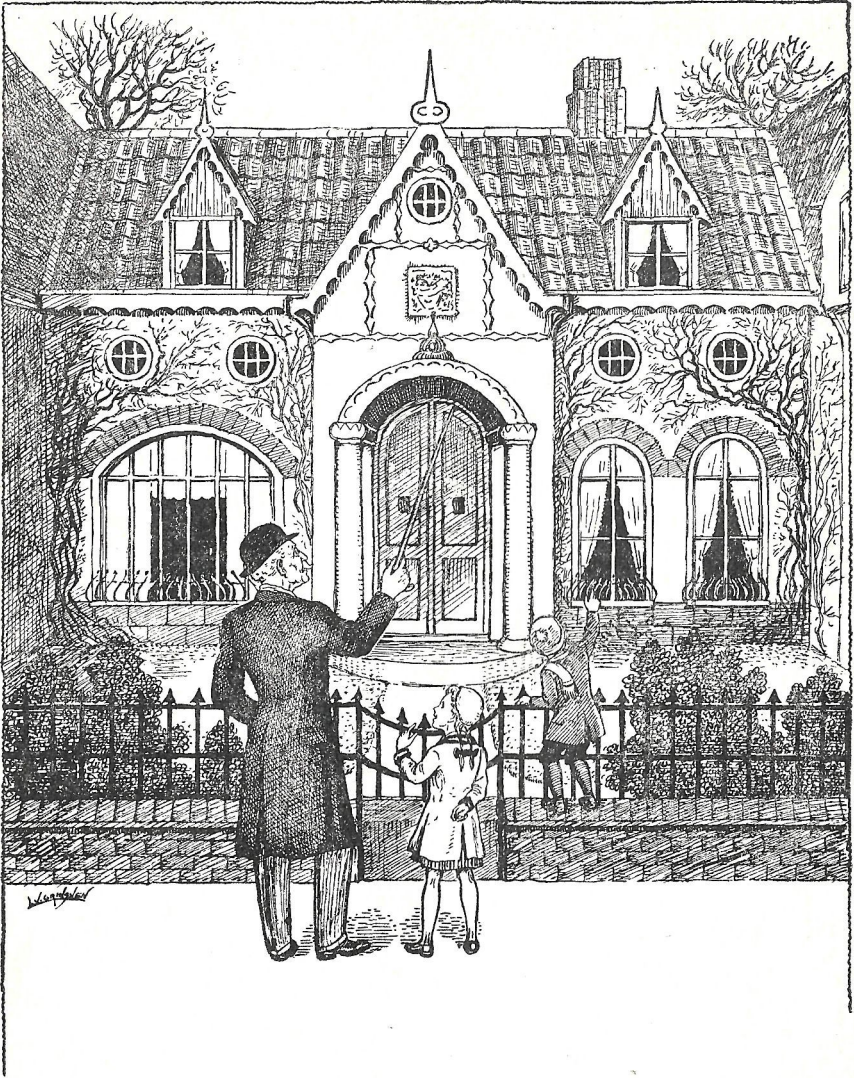
Maar pas zijn ze in de Breestraat, of daar blijft Jantje staan. Een huis dat een weinig binnenin staat, kan hij goed zien. Hij kijkt naar de grote, brede schoorsteen, die er op staat.

„Zeg, Liesje, kijk toch eens. Hier hebben ze een grote schoorsteen. Daar zal Sinterklaas veel door kunnen rijden. Zo moesten wij er eentje hebben”.

De kleine jongen houdt zich vast aan het hek en gaat op het lage muurtje staan.

„Kom”, zegt Liesje.

Maar dat gaat zo maar niet.

Als Jantje met zijn schoorsteen bezig is, vergeet hij alles.

„Zeg, willen we eens vragen, of wij die schoorsteen mogen hebben?“

„Och, jongen, dat kan toch niet“.

Als ze zo staan te babbelen, komt daar een grote heer aangewandeld.

Dat is de majoor.

De heer blijft staan en kijkt naar boven.

„Zo, zo, kinderen, wat is er te zien? Er is toch geen brand, hoop ik“.

„Nee, mijnheer“, zegt dappere Liesje, „maar ons Jantje wil graag die schoorsteen hebben“.

„Wat zullen we nu krijgen! Wil jij die schoorsteen van mijn huis afbreken! Het is nogal mooi“, lacht de majoor. „Wie zijn jullie?“

„Ik ben Jantje. Ik word later ook soldaat, weet u dat niet meer?“

„O, ben jij dat! En heb je al veel boterhammen gegeten? En wat wil je met die schoorsteen? Je gaat toch zeker geen stenen eten?“

„Nee, majoor, maar wij hebben bij ons op het huis maar een klein pijpje. Daar kan Sinterklaas niet veel door rijden. En onze pappa had beloofd, dat we een grote schoorsteen zouden krijgen, maar nu is pappa weer ziek. Nu kan Sinterklaas weer niet veel brengen“.

„O“, zegt de majoor, „is het voor Sinterklaas? Dat

is wat anders. Weet je wat, komen jullie maar eens met me mee. We zullen eens kijken, wat mijn vrouw er van zegt. Ik ben niet alleen baas over de schoorsteen".

De twee kleintjes geven elk een handje aan die vriendelijke majoor en daar stappen ze door het hekje over het kleine stenen paadje naar de voordeur. De majoor haalt zijn sleutel voor de dag. De deur gaat open, en daar staan ze in een mooie gang met marmeren tegels. Middenin ligt een loper.

„Goed je voeten vegen, Jantje“, zegt Liesje.

Wat zal dat toch gaan worden?

De majoor hangt hoed en jas aan de kapstok en zet zijn stok in de paraplubak. En dan neemt hij de kinderen mee in de huiskamer.

Daar zit aan tafel een oude dame met zilverwit haar en o zo'n vriendelijk gezicht.

„Goede avond, moeder“, groet de majoor, „kijk eens, wie ik hier meebreng“.

„Maar man, wat is dat nou?“ lacht mevrouw.

„Dit zijn mijn twee kleinste vriendjes. Toe, geven jullie eens mooi een handje en vertel eens, wie je bent“.

„Ik heet Liesje, mevrouw“.

„En ik Jantje, mevrouw“.

„Zo, Liesje en Jantje, zijn jullie verloren gelopen?“

„Nee, vrouw, dat toch niet. Maar ik zal eens vertellen, wat dat Jantje komt vragen. Die zou graag onze schoorsteen hebben“.

„Onze schoorsteen? Onze schoorsteen? Wat moet hij daar mee doen?“

„Allo, Jantje, vertel eens op“.

En Jantje begint maar weer te vertellen van hun klein schoorsteentje. En van vader, die ziek is. En dat Sinterklaas dit jaar weer niet veel zal kunnen rijden, omdat hun schoorsteentje zo smal is.

De meid komt binnen.

„Wel, wel“, lacht die, „daar hebben we Jantje en Liesje van de schoenmaker!“

„Ken jij die kinderen, Marie?“

„Ja, mevrouw, dat zijn de twee braafste kinderen uit de Mollensteeg. En is jullie vader nog ziek, Jantje?“

„Ja, pappa is nog heel erg ziek. De dokter zegt dat hij pas beter wordt, als de zomer weer komt“.

„En is moeder uit werken?“

„Ja, en Anna is thuis“.

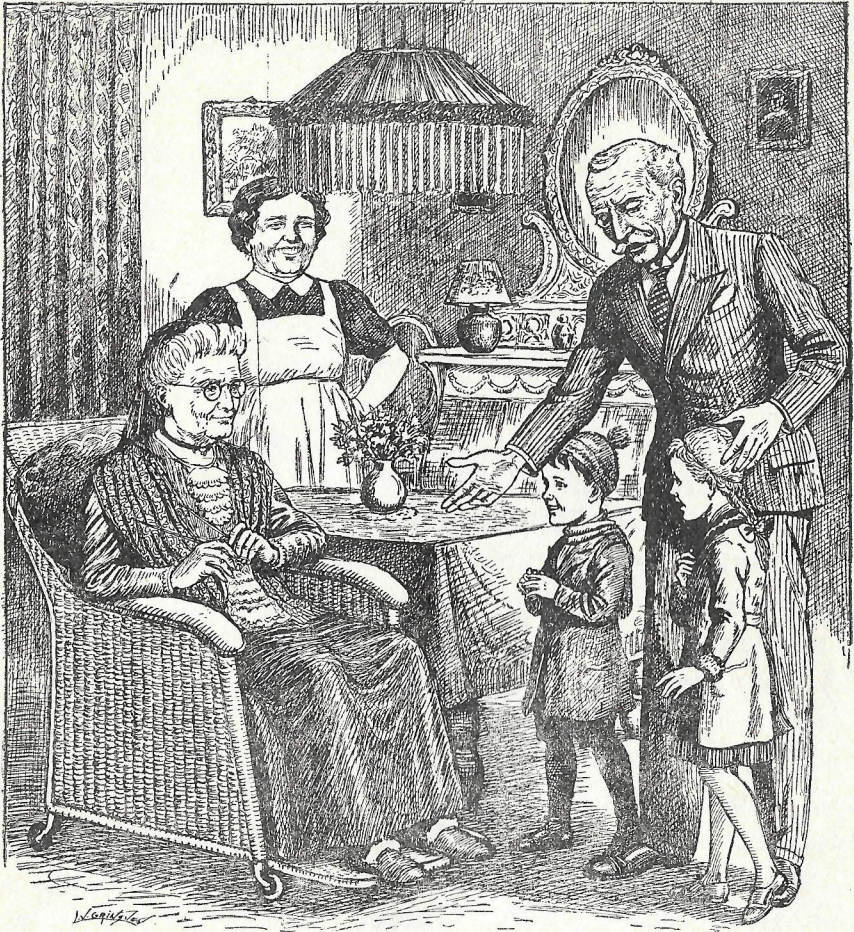
Ziezo, nu weet mevrouw van de majoor alles van schoenmaker Jansen.

„Zeg, Marie, nu moet je horen, wat dat jongetje wil hebben. Die wil de schoorsteen van ons huis breken, omdat ze thuis zo'n klein pijpje hebben. Daar kan de Sint niet genoeg door gooien“.

„Dat is nog al, mevrouw, daar zal de metselaar aan te pas moeten komen. Maar hoe kan ik dan het eten nog klaar maken! Dan trekt de kachel niet meer. Dat zal niet gaan, jongelief“.

Jantje had gedacht, dat die goede majoor en die

vriendelijke mevrouw hem wel zouden willen helpen.
En nu komt die lelijke Marie alles bederven.
Maar dat heeft Jantje helemaal mis.
Marie komt hem juist helpen.

„Misschien kunnen wij er nog wel iets op vinden“.
„Ja“, zegt mevrouw, „de Sint zou misschien hier kunnen rijden, Ferd“.

Wat zal de majoor daarvan zeggen!

„Nee, vrouw, dat zal niet gaan. Hier zijn geen kleine kinderen in huis. In geen twintig jaar heeft Sinterklaas hier nog gereden. Die goede, heilige man zal ons huis niet meer weten staan. Ik denk niet, dat wij nog in zijn dik boek staan opgeschreven“.

„Dat is waar, man, maar we zouden Sinterklaas kunnen foppen“.

„Ja, ja“, kraait Jantje, „een brief schrijven, dat hier wèl kinderen wonen“.

„En dan tegen Sinterklaas gaan jokken. Nee, dat mag niet. Ik wil met zo'n goede, oude heer geen ruzie krijgen“.

Jantje heeft een kleur tot achter zijn oren.

„Als we eens zo deden“, zegt mevrouw. „Jantje en Liesje komen hier elke avond Sinterklaasliedjes zingen. Als de Sint dat hoort, denkt hij vast: Kijk, kijk, majoor van Dalen is verhuisd. Daar zijn nieuwe mensen komen wonen, ik hoor tenminste kinderen zingen. Dan zegt hij tegen zijn knecht: Pieterman, schrijf dat huis op. Daar moeten we dit jaar ook zijn“.

„Zo kan het“, zegt de majoor en hij strijkt eens over zijn snor.

„We zullen zo afspreken: Jantje en Liesje, jullie vragen thuis, of je hier mag komen zingen van zes tot zeven“.

„O, fijn!“ juichen de kinderen, „dat mogen we zeker van moeder“.

„Goed dan. Marie, kijk eens, of er nog wat in het trommeltje zit“.

Elk krijgen ze twee speculaasmannetjes. Ze geven de lieve mevrouw en de majoor een handje, en dan laat Marie hen de deur uit.

Opgewekt stappen ze de donkere straat in. Vlug, vlug, naar huis.

Nu denken ze er pas aan, dat het al zo laat is.

Op de hoek van hun straatje komen ze Anna tegen. „Waar komen jullie vandaan?“ broemt die. „Moeder is allang thuis. Ik heb heel de blok omgelopen en ik heb jullie niet gezien. Ben je toch de stad nog in geweest?“

„Nee, An“, zegt Liesje, „we zijn bij mijnheer de majoor geweest. We hebben elk twee klaasmannetjes gekregen. Kijk maar. En morgen mogen we komen zingen“.

Dicht bij huis loopt Jantje vlug vooruit. Hij moet gauw alles aan vader en moeder gaan vertellen.

Moeder kijkt vreemd op, als ze dat nieuws hoort. Ze kan er niet goed uit wijs worden.

„An, ga jij eens naar Marie van de majoor vragen, hoe dat zit“.

Als grote zus weg is, gaat Jantje alles aan vader vertellen. Hoe ze de majoor zagen, hoe ze hem vertelden van hun kleine schoorsteentje en hoe ze nu Sinterklaas samen zullen foppen.

Vader moet er om lachen, zo hard, dat hij er een hoestbui van krijgt.

Als vader uitgehoest is, zegt hij:

„Jantje, nu moet je maar tegen niemand meer van dat kleine schoorsteentje vertellen. Anders weet morgen het de halve stad. De mensen hebben er niets mee nodig. En misschien dat Sinterklaas er dan achter zou komen, dat jullie hem foppen wilt. En dan lukt het zeker niet. Ga nu maar gauw naar moeder, want het wordt bedtijd voor jullie. Past deze dagen maar goed op, zoveel te gemakkelijker kun je Sinterklaas foppen“.

Als Anna terug is, brengt ze de boodschap mee, dat alles echt waar is. En dat mevrouw er vast op rekent, dat de kinderen morgenavond komen.

„Hoera, hoera“, juichen Jantje en Liesje, „we mogen, we mogen!“

„Ja, je mag, als je nu maar zorgt, dat je je boterhammen netjes naar binnen speelt. En dan geen drukte meer. Het is voor vanavond welletjes. Anders kun je dadelijk niet in slaap komen.“

Als ze hun boterhammen op hebben en ze hebben op hun knietjes voor het kruisbeeld hun avondgebedje gebeden, wensen ze vader en moeder goede nacht en gaan met An naar boven.

Daar hebben ze nog een verrassing.

Op het hoofdkussen ligt bij elk een suikerbeestje.

Sinterklaas houdt toch wel geweldig veel van brave kinderen.

2. Zingen

De volgende dag wil het maar geen zes uur worden. Elk ogenblik staat Jantje voor de klok. Hij weet wel, wanneer die zes uur wijst, zoveel weet hij er wel van. Maar die grote wijzer wil niet vooruit. Als ze naar bed moeten, loopt die altijd zo hard.

Ting, ting, ting, ting, ting, ting!

Eindelijk is het zes uur.

„Kom Liesje“.

„Wacht maar even, Jantje, ik ga een eindje mee“.

An trekt hun jasjes nog eens goed en dan gaan ze.

„Vader, ik ben zo terug“.

„Dag, pappa!“ roept Jantje.

„Dag, pappa!“ zegt Liesje.

„En nu heel netjes zijn, hoor“.

Op straat zijn de twee haast niet te houden. Ze willen An met alle geweld voorttrekken. Als grote zus bij de majoor aanbelt, is Marie er dadelijk.

„Kijk, kijk, ik dacht dat jullie niet meer kwamen. Komt er maar vlug in. Mijnheer en mevrouw zitten al te wachten“.

„Marie, ik kom ze straks wel even ophalen“.

„Goed, An, en wens vader beterschap“.

„Daaag“.

„En nu mogen jullie je jassen en mutsen aan de kapstok hangen net als grote mensen“.

Opeens gaat de deur van de huiskamer open. Dat is de majoor.

„Wel, wel, je hebt het toch niet vergeten. Ik was al bang, dat je niet meer komen zou“.

Zodra ze in de huiskamer komen, gaan ze naar de lieve mevrouw en zeggen beleefd:

„Goede avond, mevrouw“.

Dat heeft An hun voorgezegd.

„Zeg, jullie hebt het toch zeker tegen niemand verteld, is het wel?“

„Nee, mijnheer“, zegt Jantje.

„Nee, mijnheer majoor“, zegt Liesje.

„Dan is het goed. Geen enkel jongetje en geen enkel meisje heeft er iets mee nodig. Want die vertellen het verder. Dan weet het dadelijk heel het land en dan komt het in de krant. Sinterklaas leest dat en dan is het mis. Waarmee zullen we beginnen?“

„Met het begin“, zegt mevrouw.

Wat dat begin is, zien de kinderen al gauw. Ze moeten aan tafel komen zitten.

En daar zitten Jantje en Liesje tegenover elkaar aan de korte kant van de tafel. Mijnheer en mevrouw zitten ook tegenover elkaar aan de lange kant van de tafel.

Marie komt binnen met een presenteerblad. Daar staan twee bekers op en twee bordjes. De kinderen kijken hun ogen uit.

Voor elk zet Marie een beker dampende anijsmelk neer op een klein bordje en dan bij elk nog een groot plat bord met drie beschuiten, waar een dikke laag kwattastrooisel op ligt.

„Het is feest“, lacht Jantje.

„Ja, kinderen, we houden eerst een beetje feest. Dan kunnen we dadelijk goed zingen. Nu maar eens flink muizen“.

Jantje heeft al een beschuit beet. Maar als de kleine baas ziet, dat zijn zusje een kruis maakt en bidt, legt hij weer vlug de beschuit neer en bidt ook.

„Nu zal ik eens kijken, of je goed kunt eten, jongen“, zegt de majoor. „Jij wilt immers later soldaat worden“. Jantje lacht maar, terwijl hij de heerlijke beschuiten opknabbelt.

Lachend zit mevrouw toe te zien.

Ze heeft er zo'n plezier in, dat ze die kinderen eens goed kan doen.

Als het eten is afgelopen en Marie heeft alles opgeruimd en naar de keuken gebracht, kan het zingen beginnen. De meid komt er ook bij.

„Ken je mooie liedjes, Jantje?“

„Ja“, knikt hij.

„Dan moet jij maar beginnen. Waarvan?“

„Ik zag laatst in mijn prentenboek“.

„Dat zal wel mooi zijn“, lacht de majoor, „dat heb ik nog nooit gehoord“.

Jantje gaat er bij staan. Met zijn handen moet hij er alles bij kunnen doen, zoals in de school.

En dapper zingt hij :

Ik zag laatst in mijn prentenboek
Sint Nicolaas op zijn paard,
Met zulk een hoge muts op

En zulk een lange baard.
Twee knechtjes aan zijn zijde,
Zo zwart als Pietje Roet,
Die droegen met hun beiden
Zo'n kist met suikergoed,
Zo'n kist met suikergoed.

En die kist was voor de kind'ren,
Die gehoorzaam zijn en zoet,
Maar niet voor zulke kind'ren,
Die de Sint bestraffen moet.
Die krijgen van hem klappen
In plaats van lekkernij.
Die stopt hij in zijn zakken
En Pieterman is blij!
En Pieterman is blij!

Allen klappen in de handen.

„Prachtig! prachtig!“ roept de majoor. „Het gaat goed hard. De Sint zal het wel kunnen horen. Ken je nog meer?“

En de jongen is al aan de gang.

Kom, Sint Nicolaas, kom, Sint Nicolaas
Kom binnen met uw knecht.
Er zijn geen stoute kinderen bij,
We zitten allemaal stil en recht.
Misschien hebt U vandaag geen tijd,
Maar als U weer naar Spanje rijdt,
Kom dan maar even bij ons aan,

Laat uw paardje in de stal maar staan.
En wij zingen en wij springen,
En wij zijn zo blij,
Er zijn geen stoute kinderen bij.

„Dat is een echt liedje voor de school. Maar dat geeft niets. Sinterklaas kan nu horen, dat hier geen stoute kinderen zijn. Liesje, ken jij ook een liedje?“
„Ja“, zegt ze een beetje verlegen, want zij durft niet zo goed hard te zingen als haar broertje.

„Waarvan?“

„Van Sinterklaas is jarig“.

„Dat ken ik ook“, zegt mevrouw. „Dan zingen wij samen, Liesje“.

Het kleine ding is erg blij, dat mevrouw haar zo goed wil helpen.

„Marie, zet me eens bij de piano“.

De meid rijdt mevrouw naar de piano.

Jantje kijkt vreemd op. Nu merkt hij pas voor het eerst, dat mevrouw niet lopen kan. De jongen wist niet, dat ze half lamme benen heeft, waar ze niet op kan staan.

„Kom hier maar bij mij, Liesje“.

Mevrouw tokkelt op de piano en daar gaat het:

Sinterklaas is jarig,
'k Zet mijn schoen vast klaar;
Licht dat hij hem vol doet
Met... ja wist ik het maar!
Hier zet ik wat water

En wat hooi voor 't paard,
Want dat trouwe beestje
Is het heus wel waard.

Als de kleintjes slapen,
Komt de goede Sint,
Die de brave kind'ren
't Allermeest bemint.
't Paardje zwaar beladen,
Voert hij met zich voort.
En zijn knecht vertelt hem,
Wat hij heeft gehoord.

Als het liedje uit is, zegt Jantje opeens:

„Wij zetten nooit een schoen, maar een klomp“.

„Dat doen wij dan ook, jongen“.

Ringgg! daar gaat de bel.

„Daar zal hij zijn!“

„Ik denk dat het iemand anders is, kinderen“, zegt Marie.

Even later komt ze met Anna binnen.

„Is het nu al zeven uur?!“

„Goede avond, mijnheer en mevrouw. Ja, jongens, het is voor jullie weer tijd“.

Nu begint mevrouw te spelen van:

Zie, ginds komt de stoomboot, en allen zingen mee:
de majoor, Marie en Anna.

Zie, ginds komt de stoomboot
Uit Spanje weer aan.

Hij brengt ons Sint Nicolaas,
Ik zie hem al staan.
Hoe huppelt zijn paardje
Het dek op en neer,
Wat waaien de wimpels
Al heen en al weer.

Zijn knecht staat te wachten,
En roept ons reeds toe:
Wie zoet is, krijgt lekkers,
Wie stout is een roe.
Maar jongens, wat zie ik!
Een pop van speculaas!
Ik dank U zeer hartelijk,
Sint Nicolaas.

„Zou hij het nu gehoord hebben?”

„Nee, jongen, dat heeft hij niet”, zegt de majoor,
„want dan had hij moeten strooien. Maar dat geeft
niets. Morgen zingen we zo hard, dat de ruiten er van
rinkelen. Als hij het dan nog niet hoort, moet hij
wel vreselijk doof zijn”.

Terwijl Marie de twee kleintjes in hun jasjes helpt
en hun mutsen opzet, blijft Anna nog wat met mevrouw
praten. Die goede dame moet nog een paar dingen
vragen. Als Jantje en Liesje klaar zijn en een handje
komen geven, krijgen ze van mevrouw elk een grote
speculaas.

En de majoor zegt :

„Tot morgen. En denkt er aan, tegen niemand iets vertellen“.

Ze zullen er voor zorgen.

Opgewonden stappen ze met An naar huis. Thuis raakt Jantje niet uitverteld over die lekkere anijsmelk en beschuiten met kwattastrooisel. En vooral niet over die stoel met wieltjes van mevrouw de majoor.

3. Het gelukt

De tweede dag zijn Jantje en Liesje om goed zes uur weer bij de majoor. Het feest staat al klaar. Als ze binnenkomen. Voor elk een beker melkchocolade en weer een bordje met drie beschuiten, nu bestrooid met suiker.

Marie heeft er zoveel suiker opgedaan, dat de twee smullers hun handjes moeten gaan wassen, als ze klaar zijn.

Dan kan het zingen weer beginnen.

„Nu flink hard, Jantje. Als de Sint het vandaag niet hoort, komt er niets meer van“.

Nou hoor, maar Jantje pakt uit.

Geweldig! Al de liedjes van gisteren worden weer gezongen. Mijnheer en mevrouw en Marie zingen ook mee, als ze het liedje kennen.

De twee kleintjes zijn er werkelijk moe van.

Ze mogen even rusten. Dan zal mevrouw nog wel een liedje zingen bij de piano.

O, wat is dat mooi!

Met open mond zit Jantje te luisteren.

Buiten door de hoge bomen

Waait de koude noordenwind.

Zou de goede Sint wel komen,

Nu hij 't weer zo lelijk vindt?

Nu hij 't weer zo lelijk vindt?

Hoort! wie klopt daar kinderen!

Hoort! wie tikt daar kinderen!

Hoort! wie tikt daar tegen 't raam!
't Is een vreemd'ling zeker
Die verdwaald is zeker.
Doet gauw open en vraagt naar zijn naam.
Sint Nicolaas! Sint Nicolaas!
Breng ons vanavond een bezoek
En strooi dan wat lekkers
In deze of gene hoek.

Marie zegt opeens:

„Ik moet eens even naar de kachel gaan zien, of
ze nog goed brandt“.

Als de meid de deur uitschuift, speelt mevrouw van:

Zie de maan schijnt door de bomen.

Dat kennen ze.

Vooruit, daar gaat ie!

De majoor met zijn bromstem er hard tussendoor.

Zie, de maan schijnt door de bomen.

Makkers, staakt uw wild geraas.

't Heerlijk avondje is gekomen,

't Avondje van Sinterklaas.

Vol verwachting klopt ons hart,

Wie de koek krijgt, wie de gard.

Vol verwachting klopt ons hart,

Wie de koek krijgt, wie de gard.

Eerlijk zullen wij samen delen

Suikergoed en marsepijn.

.....

Opeens gaat de deur open en daar klettert het tegen de muren, tegen de kast, op de tafel.....

„Ik geloof, dat ik net op tijd kom“, zegt Marie.

Jantje en Liesje denken niet meer aan zingen. Ze liggen op de vloer te grabbelen. Steeds komt er meer. Nu uit deze hoek, dan uit die: appels, noten, peperdoppen.

„Dank U, Sinterklaas!“

„Dank U, Sinterklaas!“

Dat zijn de twee onder de tafel.

Als Jantje weer voor de dag komt, zit de majoor met de hand tegen zijn hoofd.

„Was me dat schrikken! Ik kreeg er net een tegen mijn hoofd. Maar gelukkig, het is er niet door“.

O, wat hebben ze veel!

„Eerlijk zullen we samen delen“, zingt de majoor.

„Vijf hoopjes maken“, zegt Liesje.

„Nee, meisje, twee hoopjes is genoeg. Delen jullie maar eerlijk met je twee. Wij zijn al blij genoeg, dat het gelukt is“.

Dat zegt mevrouw en ze lacht vrolijk.

„We hebben ook hard gezongen“.

„Dat heb je zeker, jongen, ik kan het zo hard niet“, lacht de majoor. „Heb je daar juist de ruiten niet horen rinkelen. Dat moest de Sint wel horen, anders was hij stokdoof. Nu nog maar eens mooi zingen om te bedanken“.

En daar begint Jantje weer:

Sinterklaas, dat is een goede man, ja, ja.

O, daar houden wij toch zoveel van.

Als die komt in huis,

Zijn we allemaal thuis,

Want hij brengt voor ons

dan altijd wat mee.

Moppen, lekkers en speculaas

Brengt die goede Sinterklaas, ja, ja.

Moppen, lekkers en speculaas

Brengt die goede Sinterklaas.

Maar Sjaksjoer, die komt de deur niet in, nee, nee.

O, die heeft vandaag zo'n kwade zin.

Als die komt in huis

Vindt hij niemand thuis,

Want dan neemt hij

alle deugnieten mee.

O, Sjaksjoer met je zwart gezicht

Jij vindt de deur hier lekker dicht.

O, Sjaksjoer, met je zwart gezicht.

Jij vindt de deur hier dicht.

„Prachtig !“ klapt de majoor. „Jantje, wat ken jij een boel liedjes. Liesje ken je het ook nog een? Het kan nog juist“.

Liesje zingt :

Sinterklaas, die goede heer,

Komt hier alle jaren weer,

Uit het verre Spanje.

Dan brengt hij ons lekk're koek

Speelgoed en een prentenboek
Appeltjes van oranje.

Piet zijn knecht zo zwart als roet,
Met een ketting aan zijn voet,
Kijkt door 't vensterglasje.
Als dan allen, groot en klein,
Goed en wel naar bed toe zijn,
Roept hij Sinterklaasje.

Alle klompjes staan al klaar
Keurig netjes naast elkaar,
Met een aardig briefje.
Daar leest Sint Nikolaas dan in,
Wat er juist is naar de zin
Van zijn hartediefje.

„Mooi! mooi!“ klappen ze allemaal.

An is er al.

„An, An!“ roept Jantje. „Hij heeft ons gehoord. Kijk
maar eens, wat hij gestrooid heeft. Mijnheer de
majoor bijna een gat in zijn hoofd“.

„Fijn, dat hij jullie gehoord heeft. Dan maar gauw
mee naar huis. Het is al over zeven“.

„Als hij het nu maar niet ziet!“

„Wat ziet?“ vraagt de majoor.

„Dat we hier uitkomen. Misschien staat de knecht
nog wel ergens te loeren. En als die dan vertelt tegen
Sinterklaas, dat wij hem gefopt hebben.....“

„Jongen, dat is waar“.

En mijnheer de majoor strijkt langs zijn kin.

„Wat doen we daarmee? Zeg, Marie, haal boven mijn grote keep eens. Dan ga ik mee tot aan de hoek“.

An kleedt de kleintjes aan.

Marie is al terug met de grote, zwarte keep, die de majoor tot aan zijn knieën komt.

„Geeft eerst mijn vrouw nog maar een handje. En komt dan morgen je klompjes zetten“.

De goede majoor stopt de kleintjes onder zijn keep en houdt ze bij de handjes vast. Geen Pieterman die daar iets van ziet.

Mevrouw zit te schokken van het lachen.

Zo gaan ze de straat op tot aan de hoek van de Mollensteeg.

Nu is er geen gevaar meer.

Jantje en Liesje komen opgewonden thuis. Ze hebben alle twee nog rode wangen van het plezier dat ze gehad hebben.

En Jantje zijn mondje staat niet stil. Hij moet alles vertellen. Het is ook zo prachtig gelukt.

„En“, zegt hij tegen moeder, „die mevrouw lacht heel de tijd, en ze kan toch niet lopen“.

De jongen begrijpt niet, dat iemand kan lachen, die zo ongelukkig is.

4. Vijf december

Als 's morgens de melkboer komt, zegt Marie:

„Bart, wacht eens even. Mijnheer moest je hebben“.

Marie gaat binnen en roept mijnheer.

„Morgen, mijnheer majoor“.

„Morgen, Bart, erg fris vandaag, hé!“

„Ja, mijnheer, we gaan naar Kerstmis en dan hoort het koud te zijn“.

„Wat ik je vragen wou, Bart, zou je me vandaag aan wortels en knollen kunnen helpen?“

„Gaat U de Sinterklaasklomp zetten, mijnheer?“

„Ja, ik wil nog wel eens proberen, of ik iets van die oude baas los kan krijgen“.

„Ik geloof wel, dat het zal gaan. Vanmiddag moet ik toch met het paard naar de hoefsmid. Die spullen breng ik dan wel voor U mee. En wat hooi ook, zeker?“

„Ja, als dat kan, graag. Hierzo, dat is voor jou. Als ik soms vanmiddag niet thuis ben, geef je alles maar aan de meid“.

„Dank U wel, mijnheer, maar dat was helemaal niet nodig“.

„Kom, kom, voor wat, hoort wat. Stop maar gauw in je portemonnee“.

Bart steekt de gulden in zijn vestzak, neemt zijn pet af en dan gaat hij met zijn melkwagen weer verder. Nu moet mijnheer de majoor nog in het schuurtje zijn. Daar staan ergens nog een paar klompen van hem.

Vroeger was hij gewoon wat in zijn tuintje te werken. Als die oude klompen nu maar niet opgestookt of weggegeven zijn. Na heel veel zoeken komt zijn tuingereedschap voor de dag: zijn schop, zijn riek, zijn rijf. En als hij dan het hele schuurtje onderstboven heeft gehaald, komen ook de klompen te voorschijn. Ze zitten goed onder stof en vuil.

Marie komt naar het schuurtje. Ze moet de kit vol kolen doen. Daar ziet ze de majoor staan. Hij klopt zijn kleren af.

„Maar mijnheer, wat bent U nu aan het doen?“

„Ik heb mijn oude klompen opgezocht voor vanavond. Kijk, hier heb ik ze“.

„Maar waarom hebt U dat niet gezegd. Dat had ik toch ook wel kunnen doen. Kijk eens, wat U er uitziet“.

„Daar is de kleeborstel goed voor, Marie. Als jij deze klompen een beetje schoon wilt maken, is het al lang goed. Ik moet nog veel boodschappen doen op de voormiddag“.

Voor de kinderen is die voormiddag ook heel prettig. Sinterklaas zal de school bezoeken. En omdat het 's woensdagmiddags geen school is, komt de Sint op de voormiddag. Om half negen is de straat van Jantje zijn school al vol kinderen. Niemand wil vandaag te laat komen. Om kwart voor negen gaat de poort van de speelplaats open. De jongens stormen binnen en joelen.

Bij de meisjes gaat het ook zo. Die zijn al even

nieuwsgierig, wat er komen gaat, als de jongens. Als de bel gaat, is het net, of er onweer losbreekt. Sinterklaas kan horen, dat hij welkom is. Bij de tweede bel is alles stil. Nu gaat het komen. Veel stiller dan anders gaan de kinderen naar hun klas en zoeken hun plaatsen op.

Net als anders begint het met bidden en dan godsdienstles. Maar daarna is het Sinterklaas en niets dan Sinterklaas. Het ene liedje na het andere klinkt op. In de eerste klas, waar Jantje zit, gaat het bijna heel de tijd van :

En wij zingen en wij springen,
En wij zijn zo blij,
Er zijn geen stoute kinderen bij.

Na een poos wordt er in de gang hard gebeld. Dat is het teken, dat de H. Man op komst is.

In de eerste klas is het zingen plotseling afgelopen, en het wordt er zo stil, dat je een speld kunt horen vallen.

Daar gaat opeens de deur open, en Pieterman komt binnen met een zak op de rug. Hij broemt wat, loopt tussen de banken door, strijkt hier en daar een jongen over het hoofd. Dan gooit hij opeens een hand toffees door de klas en weg is hij.

Nu vlug aan het grabbelen en dan maar weer zingen, want de Sint zal nu heel gauw komen.

Ja, ja, daar is hij.

Pieterman is erbij met het boek.

Heel kalm en deftig stapt de Sint binnen. De jongens

gaan staan en buigen diep met hun neus op de bank.

„Dag, kinderen“.

„Dag, Sinterklaas“.

„Kun je het niet harder?“

„Dag, Sinterklaas!!“

„Nog harder“.

„Dag Sinterklaas!!“

„Nu is het goed. Ja, jongens, ik begin een beetje doof te worden“.

Sinterklaas gaat voor de klas zitten op de stoel, die de juf heeft klaar gezet.

„Jongens, jullie kunnen mooi zingen. Dat heb ik daar juist gehoord. Er zijn geen stoute kinderen bij. Als jullie dat zelf zeggen, dan zal het wel waar zijn. Toch wil ik wel eens even kijken. Pieterman, geef mijn groot boek eens hier“.

Eerbiedig reikt de knecht het boek aan. De Sint bla-dert er in.

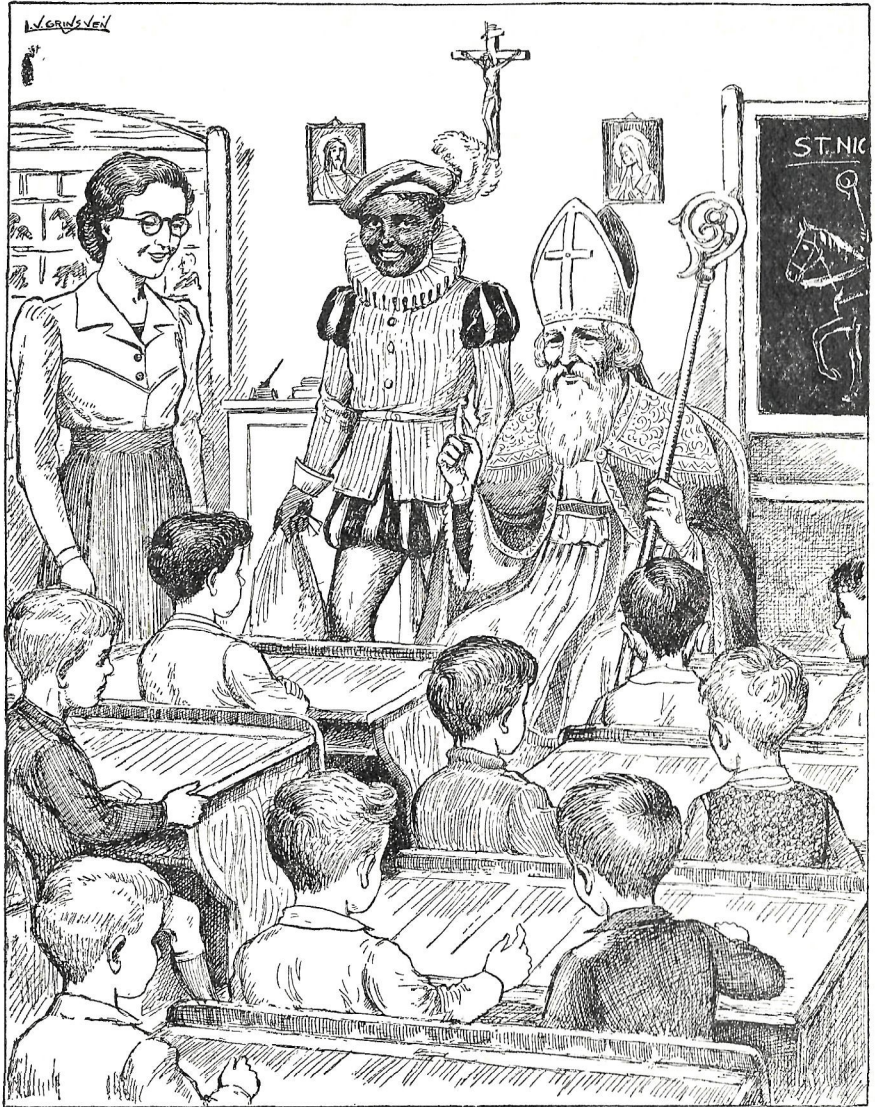
„Hier heb ik het. Eerste klas. Allemaal komen ze goed op tijd. Nooit iemand te laat. En thuisblijven doen ze alleen als ze heel erg ziek zijn. Prachtig, prachtig. En allemaal ijverig bij het leren. Jongens, op jullie hoef ik niet boos te zijn.

Gelukkig!

Er zijn wel eens van die jongens, die willen Sinterklaas foppen!“

Oei! Oei!

Jantje wordt helemaal rood. Hij zou wel onder de bank willen kruipen. Weet Sinterklaas het nu nog?!

„Ja, ja, die jongens passen heel het jaar slecht op, en als het dan winter wordt, denken ze: Nu zullen we maar zoet zijn, want nu is het bijna Sinterklaas. En anders krijgen we niets. Maar Sinterklaas laat zich niet foppen. Jullie zijn allemaal brave baasjes. Zo wil ik ze hebben: goed bidden, goed boterhammen eten en goed leren. Pieterman, haal eens vlug de kist met builen. Ieder mag er een hebben. Maar dan alles niet dadelijk opeten. Voor thuis bewaren. Je moeder laten zien en kleine broertjes en zusjes meedelen. En dan heb ik er nog tien mooie platen bij gedaan. Die mag de juffrouw verloten onder de kinderen, die heel de week naar de kindermis zijn geweest. Elke week één plaat. Zingt nu nog maar een mooi liedje, want ik moet nog op zoveel plaatsen zijn“.

Terwijl de Sint opstaat, zingen de jongens. O, wat kijken allen blij.

Als Sinterklaas gaat, zegt hij nog:

„En nu vanavond je klompen klaar zetten, jongens, met een briefje erbij“.

Ja, dat zullen ze doen.

Jantje en Liesje komen om elf uur thuis, elk met een grote buil. Ze pakken alles uit op tafel en dan zien ze pas, hoeveel ze hebben. Ze mogen er iets van keuren. En pappa krijgt iets en Anna ook. De rest gaat weer de buil in om moeder straks te laten zien.

„En wat zei Sinterklaas, Jantje?“

„Hij zei, dat we allemaal goed opgepast hadden en

dat we vanavond de klomp moeten zetten met een briefje erbij."

Dat Sinterklaas gezegd heeft, dat sommige kinderen hem willen foppen, dat durft hij niet te vertellen. Hij is veel te bang, dat Sinterklaas er nog achtergekomen is.

„Maar, pappa, die Pieterman had een heel zwart gezicht, en zijn hals was wit, dat heb ik zelf gezien. Is dat niet raar?"

„Dat is zeker raar, jongen. Dat moet je vanavond maar eens tegen de majoor vertellen".

's Middags mogen ze nog eens voor de laatste keer winkels gaan kijken. Ze gaan recht naar de bazar. Daar ziet Jantje dadelijk dat de timmerdoos weg is. Hij krijgt bijna de traantjes in de ogen.

„Ze is weg", zegt hij droevig.

„Mijn pop is ook weg. Die grote met de lichtblauwe jurk".

Ze hebben niet veel zin meer om nog langer te kijken. Ze sukkelen naar huis.

„Ben je nu al terug?" vraagt Anna. „En je kijkt allebei zo sip. Wat is er gebeurd?"

„De timmerdoos is weg".

En nu komen de traantjes echt.

„En die mooie pop ook".

Liesje trekt ook al met de lip.

Bedroefd komen ze zo bij vaders bed.

„Die zal Sinterklaas al gehaald hebben, denk ik. Daar hoeft je niet om te huilen. Alles wat er nu uit de

winkel weggaat, is voor de brave kinderen. Hoe meer er weggaat, hoe beter. Daar moest je blij om zijn. Alles wat morgen nog in de winkels staat, heeft niemand gevraagd. Dat pakt die mijnheer van de bazar weer in voor het volgend jaar. Gaan jullie samen nog maar wat kijken, maar niet meer bedroefd zijn. Sinterklaas zal jullie niet vergeten".

Getroost dribbelen ze samen weer de straat op.

5. Sinterklaasavond

De klok loopt vanavond nog langzamer dan de twee voorgaande avonden. Het wil maar geen zes uur worden.

Eindelijk stappen ze op.

Maar wat is dat!

Een eindje de hoek om daar staat mijnheer de majoor op straat.

„Kom maar vlug mee, dan gaan we achterom. Niemand heeft er wat mee nodig. Wie weet, hoeveel Pietermannen er lopen te loeren“.

Anna geeft de kinderen aan mijnheer over, en die stapt met zijn kleine vriendjes langs een achterommetje naar zijn woning.

„Ben je niet gezien?“ vraagt mevrouw dadelijk, als ze binnenkomen.

„Nee, niemand tegengekomen, vrouw. Het is weer goed gelukt.“

Marie helpt de kinderen uit hun jasjes.

Jantje kijkt vreemd op.

Het begint vanavond niet met feest, zoals gisteren.

„En nu eerst maar eens zingen, dat Sinterklaas hoort, dat we aan hem denken“.

Vrolijk klinken de liedjes en de piano tokkelt er zo blij doorheen. En de Sint strooit vanavond weer, juist als Marie binnenkomt.

„Hij heeft ons weer gehoord!“ kraait Jantje.

„Dank U, Sinterklaas! Dank U, Sinterklaas!“

„We zullen met zingen maar eens ophouden, en dan moeten jullie eens vertellen, hoe het op school gegaan is“.

Niets liever dan dat.

Mijnheer en mevrouw krijgen precies te horen, hoe mooi de Sint er uit zag, en hoe zwart Pieterman was.

„Maar dat was gek“, zegt Jantje, „die Pieterman bij ons had een zwart gezicht en een witte hals“.

„Bij ons niet, hoor“, zegt Liesje, „bij ons was hij helemaal zwart en zijn ogen keken zo vals“.

„Dat is zeker gek“, zegt de majoor, „een zwart gezicht en een witte hals. Ik heb wel ooit een jongen gezien met een wit gezicht en een zwarte hals“.

„O, Jantje, dan heeft Sinterklaas bij jullie zeker zijn nieuwe knecht meegebracht“.

„Een nieuwe knecht, mevrouw?“

„Welja, je weet toch dat de Sint veel knechts heeft. Hoe zou hij het anders afkunnen? En nu was de oudste en beste knecht van de Sint kreupel geworden. Pedro heette die. Hij had zijn voet verstuikt, juist toen de H. Man naar ons land wou komen. Daar moest gauw iets op gevonden worden. Hij zette een advertentie in de krant.

EEN NIEUWE KNECHT GEVRAAGD.

Liefst een zwarte.

St. Nicolaas.

Toen kwam daar een man bij Sinterklaas en die zei: „Heilige Bisschop, ik wil wel met U naar Nederland

gaan voor een paar weken, maar ik ben niet zwart".
„Dat is zo erg niet“, zei Sinterklaas. „Kun je goed klimmen en heb je sterke vuisten?“

„Ja, Sinterklaas, ik kan klimmen als de beste. Ik zal het wel eens laten zien“.

In één, twee, drie kroop hij langs de regenpijp de goot in. En daar liep hij zo maar los door zonder zich vast te houden. Hij liep over de nok van het dak of het niets was. En op de schoorstenen sprong hij op en af, net of het stoelen waren.

„Bravo!“ klapte Sinterklaas. „Waar heb je dat geleerd? Ben je misschien in een circus geweest?“

„Nee, ik ben loodgieter van mijn vak“, zei de man.
„Maar nu heb ik geen werk“.

„Je bent aangenomen“, sprak de Sint. „Maak je gezicht maar zwart met schoensmeer, dan ben je ook een moor net als Pedro. Maar je hals niet, anders maak je Pedro zijn mooie witte kraag helemaal zwart. En je handen ook niet, anders maak je de chocoladen poppetjes en de suikerbeestjes helemaal vies. Trek maar een paar zwarte handschoenen aan“.

En zo is Sinterklaas aan die nieuwe knecht gekomen, Jantje“.

„Dan is die loodgieter bij ons geweest“.

„Dat denk ik ook, jongen. Jammer, dat je dat niet eerder geweten hebt“.

„Dat is zeker jammer, anders had ik het hem gezegd“.

„Ja, ja, onder de loodgieters heb je ook rare lui“, lacht de majoor.“ „Maar nu zullen we de klompen

eens klaar gaan maken. Dat wordt zo stilletjes tijd".
Mijnheer staat op, gaat de kamer uit en komt terug met een doos en een paar grote klompen.

„Nu moeten jullie maar eens zeggen, hoe het moet. Dat weet ik zo precies niet meer".

De doos ligt vol hooi en knollen en gele wortels.

„Eerst moet hooi in de klomp".

„Vooruit dan maar. Hier heb je elk een klomp, begin maar".

Het voorste gedeelte stoppen ze vol hooi en dan tassen ze de klompen vol knollen en wortels.

„Nou, nou, maar dat paardje van Sinterklaas zal het goed hebben vannacht!"

„Paarden hebben graag hooi".

„Ja, dat zal wel. En wortels?"

„Wortels ook".

„Maar knollen is toch eigenlijk eten voor een koe, is het niet?"

„Ja ook. Maar Sinterklaas heeft een wit paard, een schimmel".

„O, die witte huid heeft het dan zeker gekregen van de witte knollen. Nu begrijp ik het. Is het zo klaar?"

„Nee, nu moet er nog een emmer water bij. Het paard moet ook drinken".

„Toe maar! Een hele emmer?"

„Een paard heeft een grote buik. En dan nog een fles bier".

„Wablijf! Een fles bier. Bier voor een paard? Dan wordt dat beest toch dol!"

„Maar dat is niet voor het paard“.

„O, drinkt Sinterklaas bier?“

„Dat is voor Pieterman. Die moet ook wat hebben voor de moeite. Dat doen wij thuis ook altijd. Een flesje bier en een paar sigaren“.

„Dan heeft die Pieterman het nog zo slecht niet. Jammer, dat ik dat niet eerder geweten heb, anders was ik ook knecht bij Sinterklaas geworden, net als die loodgieter“.

Wat moet mevrouw toch lachen.

„Marie, haal jij even een fles bier uit de kelder, een grote, want het telt voor twee klompen. En breng ook een paar sigaren mee uit het kistje boven de oven. Dat zijn goed droge“.

Als Marie terug is, worden de klompen bij de haard gezet. De fles bier er tussen in. Een emmer half vol water er naast. Op elke klomp legt Marie twee sigaren.

„Is nu alles klaar?“

„De brieven nog. Vanmorgen heeft Sinterklaas gezegd, dat er een brief bij moest liggen“.

„Dat doen we dan ook“, zegt mevrouw, en ze neemt haar vulpen al klaar en twee velletjes papier.

„Eerst jij, Liesje. Ik zal wel schrijven. Eerst je naam“.

„Liesje Jansen“.

„Nee, dat mag niet“, zegt mijnheer dan „Jansen mag er niet bij, anders snapt Sinterklaas, dat hij gefopt wordt. Alleen maar Liesje“.

Met mooie krulletters schrijft mevrouw: Liesje.

„En nu moet je opgeven, wat je het liefst van alles hebben wilt“.

„Een grote pop, die slapen kan met een mooie lichtblauwe jurk“.

„Goed, ik zal het opschrijven.

Lieve Sint,

Ik zou zo graag die mooie pop hebben met een lichtblauwe jurk, die in de bazar voor het raam stond. En dan nog veel meer.

Dank U wel, Sinterklaas.

Uw braaf Liesje.

Dat is één.

Nu jij, Jantje“.

„Ik die grote timmerdoos met alles er in. Ook uit de bazar“.

„Alles er in?“ vraagt de majoor. „Dat zal wel een grote doos zijn, waar alles in kan. Alles, dat is heel erg veel, Jantje!“

„Jamaar, ik bedoel: een hamer, een knijptang, een zaag en veel spijkers“.

„Oooo! dan zal het wel kunnen. En heb je planken?“

„Ja, pappa heeft drie lege sigarenkistjes, en die krijg ik dan“.

Nu komt Jantjes briefje ook klaar.

Goede Sinterklaas,

Asjeblief, Sinterklaas, ik zou graag een grote timmerdoos hebben met alles er in. En dan nog heel veel.

Dank U wel, Sinterklaas.

Uw dapper Jantje.

Ze mogen zelf hun briefje op hun klomp gaan leggen. Marie rijdt mevrouw weer voor de piano. En terwijl ze dan samen een mooi Sinterklaasliedje zingen, dekt de meid de tafel. Nu wordt het pas echt feest. Jantje vergeet helemaal te zingen?

Marie legt een tafelkleed, zet kopjes en schoteltjes gereed voor zes man. Midden op tafel komt een grote schaal vol kadetjes en krentenbollen en een schaal met boterletters. Van dat marsepein hebben de kinderen dikwijls genoeg gezien bij de bakkers, maar nog nooit hebben ze dat geproefd.

„Alles klaar“, zegt Marie.

Mevrouw houdt op met spelen en laat zich bij de tafel rijden. De majoor en Jantje en Liesje vinden hun plaats ook. Als dan Marie gaat zitten, zegt Jantje opeens:

„Fout geteld, fout geteld. We zijn maar met vijf, en er staan zes tassen“.

„Wat heb jij goede oogjes, Jantje“.

Rrrring!

Marie gaat naar de voordeur.

Daar is Anna al.

„Kan ik de lastposten meenemen?“

„Nee, zegt Marie, „dat kun je niet. We beginnen pas“.

„En mijnheer heeft gezegd, dat ik wat vroeger moest komen“.

„Dat moest je ook. Kom maar vlug binnen“. En of ze wil of niet. An moet ook meedoen aan de feesttafel van Sinterklaasavond.

De broodjes en krentenbollen met warme melkchocolade smaken wat fijn!

En dan op het eind elk nog een flink stuk boterletter. O, wat ruikt dat heerlijk. Met kleine hapjes smullen de kinderen ervan.

Als ze naar huis gaan, weer achterom, moeten ze voor vader en moeder ook een stuk meenemen.

Aan de Mollensteeg gaat de majoor terug.

„En nu goed slapen vannacht en niets verklappen. Morgen om negen uur mag je komen kijken, of alles goed gelukt is“.

6. Klomp uithalen

6 december.

Het is nog donker, maar Jantje is al wakker. Op zijn kamertje roept hij, niet heel hard :

„An, An, An !“

Anna slaapt met Liesje op het kamertje er naast.

„An, An, An !“

„Wat is er, jongen ?“

„Heeft Sinterklaas al gereden ?“

„Ik denk het wel. Maar je moet nog slapen. Het is pas vijf uur“.

„Mag ik eens gaan kijken ?“

„Nee, nu nog niet. Ik zal je wel komen halen. Slaap nu maar gauw. En niet meer roepen. Dadelijk wordt Liesje ook nog wakker“.

Jantje kruipt er weer goed onder. Maar het duurt lang; erg lang eer hij weer opnieuw in slaap is. Als de Sint nu bij de majoor ook maar gereden heeft.

Om zeven uur mogen de twee met Anna naar beneden. Ze zien hun Sinterklaas op tafel staan. Wat een feest ! Wat een feest !

Elk hun naam in kleine chocoladen lettertjes. Jantje en Liesje, dat is elk evenveel, zes. Zo weten ze ook, welk part ieder mag hebben. Ieder evenveel suikerbeestjes. Elk een paar nieuwe kousen. Jantje een nieuwe wollen trui en Liesje een fijne windjak. Voor Jantje een mondmuziekje en voor Liesje een doos met fraai gekleurde kralen.

Ze zijn erg tevreden en alles laten ze dadelijk aan pappa zien. Die krijgt zijn hele bed vol.

Om half negen mogen ze met moe mee.

Die gaat vandaag niet uit werken.

Jantje heeft zijn nieuwe trui aan. Maar dat kun je niet zien. Hij heeft er zijn jasje over, het is erg koud.

Als ze de Mollensteeg uitkomen, slaat moe links af in plaats van rechts.

„We gaan verkeerd, moe, we moeten de andere kant uit“.

„Ja, jongen, ik weet mijnheer de majoor wel wonen, maar we gaan eerst samen naar de kerk. En dan maar eens goed bidden voor die lieve mensen, vooral voor mevrouw, die toch zo ongelukkig is“.

In de kerk zijn ze heel braaf onder de H. Mis. Maar Jantje denkt toch veel aan Sinterklaas en wat die allemaal bij de majoor gebracht zal hebben.

Het is bij negen, als de H. Mis uit is, en dan stappen ze samen naar de majoor.

Goed negen uur komen ze daar aan.

„Goede morgen, juffrouw Jansen. Dag Jantje en Liesje“.

„Goede morgen, Marie“.

„Heeft hij bij jullie ook gereden, kinderen?“

„Nou, Marie, kijk maar eens“.

En Jantje knoopt zijn jas los.

„Kolossaal, wat een dikke buik. Heb jij die van Sinterklaas?“

„Nee, die nieuwe trui“.

„O, kom maar vlug mee“.

Ze doen hun jasjes uit en moe haar mantel.

„Kom maar mee, naar de keuken. Daar zitten we vanmorgen. We kunnen niet in de huiskamer“.

Ze vinden achter in de keuken mijnheer en mevrouw aan tafel. Moeder moet dadelijk gaan aanzitten en een kop koffie meedrinken.

„Och, och“, zegt mevrouw als ze van Jantje en Liesje hoort, wat de Sint allemaal heeft gebracht, „die Sinterklaas bij jullie, weet hoe het moet“.

„Is hij hier ook geweest?“

„Ja“, zegt de majoor, „geweest is hij er wel. Kijk maar, dat pakje lag hier van morgen bij Marie op tafel. Lees maar eens, wat er op staat. Dat kun jij wel, Liesje, jij zit al in de tweede klas“.

En het meisje leest:

Het velletje van een konijn

Is voor wantjes warm en fijn.

Als het touwtje van het pakje gaat, komen er twee paar kinderwantjes uit.

„Ziezo, die zullen wel voor jullie bedoeld zijn. Past ze maar eens“.

En of ze passen! Lekker warm en zacht.

„Ik wou daar straks eens gauw gaan kijken in de huiskamer. Maar jawel! De deur is op slot. En Marie zegt, dat ze gisterenavond de sleutel op de deur heeft laten steken. Ik dacht, wacht maar, dan ga ik door de voorkamer. Ook al mis, deur op slot. Dan maar door de tuindeur. Dat ging ook al niet. En de

gordijnen zijn er voor geschoven. Geen sikkepitje kon ik zien. Kom we zullen samen eens gaan kijken". In de gang probeert de majoor de deur te openen. Maar dat gaat niet. Ze is stevig op slot.

„Induwen, mijnheer“.

„De deur stukmaken? Wie zal dat betalen? Als ik maar zeker wist, dat hij een grote timmerdoos heeft gereden, dan kun jij gemakkelijk een nieuwe deur maken. Maar wat is dat hier? Er hangt een papier aan een haak van de kapstok. Wat moet dat betekenen! Er staat iets op.

Lees eens Liesje, ik zie die kleine lettertjes niet goed meer“.

In de hoeken

Moet je zoeken.

„Gelukkig!“ roept de majoor uit, „dan heeft hij de sleutel toch niet mee naar Spanje. Nu gauw aan het zoeken“.

Terwijl moeder in de keuken met mevrouw en Marie zit te praten, zoekt de majoor met Jantje en Liesje heel de gang af. De brievenbus wordt niet vergeten. Zelfs zoekt Jantje in de paraplubak en in de zakken van mijnheer zijn jas. Maar er komt geen sleutel voor de dag.

„Dan zal ik naar de smid moeten stappen, want erin moeten we“.

De majoor trekt zijn jas aan, zet zijn hoed op en neemt dan zijn wandelstok.

„Hier is hij! Hier is hij!“ kraait Jantje opeens.

En waarachtig, daar zit de sleutel met de ring aan de punt van de stok geklemd.

„Nu hoeft de smid er niet aan te pas komen. Gelukkig!“ zegt de majoor tevreden. Hij hangt hoed en jas weer op en opent dan de kamer. Maar daar is het donker. Marie komt om eerst de gordijnen open te schuiven. Dan rijdt ze mevrouw binnen. Die gaat aan tafel zitten met moeder.

De klompen zijn leeg. Ook de emmer. En het bier en de sigaren zijn verdwenen.

Waar ze gisteren met twee gezeten hebben, ligt voor elk een grote, dikke chocoladen letter. J en L. Wat dat betekent, weten ze wel. Dan nog een buil waar op staat:

Eerlijk delen
Zonder krakelen.

„Krakelen, wat is dat?“

„Dat is ruziemaken, wie het meeste heeft. Dus je moet eerlijk evenveel hebben“.

„Hé, wat is dat daar op de kast? Stonden die poppetjes daar gisteren al?“ roept Marie verbaasd.

„Welnee“, zegt mevrouw, „die heb ik nog nooit gezien“.

Mijnheer kan er bij. Hij neemt er een af. Daar bengelt weer een briefje aan. Het is een soldaat van chocolade.

Jantje, word jij ooit soldaat,
Loop dan netjes in de maat.

„Dat is voor jou, Janneman, zet maar bij je letter“.

Het andere poppetje is een boerinetje.

Liesje, werk als die boerin,

Dat is moeder naar de zin.

„Hier zit een touw om de stoel“.

„Een touw om de stoel. Dat zal zijn, omdat hij anders uit elkaar valt“.

„Nee, nee, er zit iets onder. Voel maar“.

Mijnheer pakt zijn mes en snijdt het touw door. Er is een grote doos onder.

„Een timmerdoos, een timmerdoos voor mij!“

„Een timmerdoos met alles er in. Is dat de goede?“
Vlug maakt Jantje de doos open en... er zit niets in: geen hamer, geen zaag, geen knijptang en nog niet één spijkertje.

Dat is een tegenva!.

„Dan moeten die spullen nog ergens zijn. Maar zoeken“.

„Hé, kijk, kijk toch!“ roept Liesje opeens en ze wijst naar de draad van de lampek!p. Daar hangt wa!r-achtig een pop, een grote pop met lichtblauwe jurk. Liesjes ogen stralen.

Marie moet het trapje gaan halen om de pop los te maken. Die Sint kan alles zo ra!r verstoppen.

Als Liesje de pop in handen krijgt, probeert ze eerst, of ze slapen kan. De ogen gaan dicht.

„Mijn lief Marleentje!“ zegt ze, terwijl ze de pop tegen haar hartje drukt.

„Mamma!“ roept de pop.

Ze kan niet alleen slapen, maar ook pr!ten. Liesje

vergeet in haar blijdschap alles. Ze blijft bij moeders stoel staan, en laat Jantje maar verder zoeken. Die staat nog met zijn lege timmerdoos te kijken.

De jongen begint weer te snuffelen. Hij kruipt rond op het vloerzeil. Opeens gaat hij met de arm onder de kast. Achter tegen de muur heeft hij iets gezien. Daar komt een kistje te voorschijn en daar liggen twee pakken in.

„Hier heb ik ze al!“ juicht hij.

Op elk pak zit weer een briefje. Maar van timmergereedschap staat er niets op. Het ene briefje is zo:

Drinkt vader elke dag wat wijn,

Dan zal hij spoedig beter zijn.

Gauw wordt het pak losgemaakt. Er komt een grote fles wijn uit, waar op staat:

VOOR VADER.

Het tweede briefje :

Elke dag van deze ham

Een stukje op de boterham.

Er komt een blik uit. Van buiten kun je zien, wat er van binnen in zit, want er staat een ham opgeschilderd.

„Hier, Jantje, die twee dingen bij moeder brengen, die zijn niet voor jullie“.

Maar waar blijft nu dat gereedschap!

„Nou, Jantje“, zegt de majoor, „zoek jij nog maar wat door. Ik ga wat uitrusten en een pijp stoppen“.

Hij neemt zijn pijp uit het rek aan de muur. En ook de tabakspot, die boven op het rek staat.

„Nee maar ! Nou zullen wij het krijgen ! Wat is dat voor tabak !”

In plaats van tabak zitten er spijkertjes in, een hele boel.

Weer een briefje erbij:

Sla ons alleen in timmerhout,
Anders ben je heel erg stout.

„Sinterklaas is zeker bang, dat je de spijkers in de tafel zult slaan, jongen. Kom, dan zullen we ze maar in je timmerdoos doen. Dan zit er tenminste iets in”. Nu moet de majoor nòg mee gaan zoeken, want zijn tabak is weg, en gisteren zat die er nog in.

„Ha zo !, hier komt wat achter dit schilderij uitgepiept. Daar zal mijn tabak zitten”.

Hij tilt Jantje op.

Er komt geen buil tabak achter uit, maar wel een lang pakje. Gauw openmaken. In het lange pakje zitten vier kleine pakjes met elk een briefje er op.

Een hamer om te kloppen
De spijkers op de koppen.

„Nu kun je aan het timmeren, Jantje. De Sint schijnt zeker bang te zijn, dat je op je vingers gaat slaan, omdat hij er dat bij schrijft”.

Voor je ergens in gaat zagen
Moet je het eerst aan vader vragen.

„Mag je in stoelepoten zagen, timmerman ?”

„Nee, dat mag niet”.

„Onthou dat dan goed”.

Als de spijkers scheef soms gaan,
Trek er dan maar even aan.

„Wat zal daar in zitten, Jantje?“

„De knijptang“.

En het laatste is:

Een liniaal is om te meten,

Geen timmerman mag dat vergeten.

„Ziezo, nu hebben we het tenlaatste. Maar ik denk, dat die Pieterman nu in Spanje lekker met mijn tabak zit te geuren“.

Verheugd en blij zitten nu allen rond de tafel.

„Hoe krijgen we het toch allemaal thuis!“ zegt moe.

„Ik ga dadelijk even mee“, zegt Marie.

Nog even blijven ze praten.

Dan moeten de kinderen mijnheer en mevrouw en ook Marie hartelijk danken, dat ze daar de klomp hebben mogen zetten. Dat doen ze mooi.

„Moeder“, zegt Jantje nog, „deze timmerdoos had bij ons nooit door het schoorsteentje gekund“.

Moeder geeft mijnheer en mevrouw een hand en bedankt ook. Daarbij krijgt ze tranen in de ogen.

Dat vindt Jantje erg raar. Moet moeder nu huilen, omdat Sinterklaas zo goed is.

„Niets te danken, juffrouw Jansen. Als U wist, wat een plezier we hebben gehad. Ik heb nooit zo'n prettige Sinterklaas gehad als dit jaar“.

„Heeft hij voor U dan ook wat gebracht, mevrouw?“

„Ja, jongen, iets heel fijns. Ik heb het al op. Maar telkens als ik er aan denk, moet ik nog lachen“.

Bij het uitgaan zegt mijnheer nog:

„Jantje en Liesje, vertelt er nu nooit iets van, tegen niemand, want anders haalt Sinterklaas alles terug“.

De twee zullen er voor zorgen.

* *

*

Jantje en Liesje zijn vriendjes van mijnheer en mevrouw majoor gebleven. Als vader met de lente weer beter is en weer werken kan, mogen zij twee altijd de schoenen naar de majoor gaan brengen, als er iets te lappen is geweest.

